

LA SALUT NO ES LO PRIMER.

Hi ha una frasse feta qu' es una verdadera mentida com moltes altras frasses.

Solen dir, y no falta qui s'ho prén al peu de la lletra, que la salut es mitja vida.

[Infelissos!]

La salut no es més que una manifestació especial, *sui generis*, d' aquesta malaltia anomenada vida, malaltia que no 's cura sinò ab la mort.

¿Ne voleu un exemple?

L' altre dia 'm passejava per la Rambla, respirant ab deliri l' alé de la marinada, descomponent los vapors produïts per las mangueras de regar.

A la segona volta tornó a cridar ab lo mateix home ab que havia cridat a la primera.

—Si, no hi ha duple, es ell: es en Francisquet Riera, lo meu antich company de colègi... [Mare de Déu que està grasi]. Pero gy si no ho es?.

A la tercera volta ja no 'm cabia duple: ell me mirava, 'm regoneixia, y s' adelantava cap a mi.

—[Francisquet!..]

—Emilio!

Y abrassada vá y abrassada vé.

Es á dir m' abrassava ell, que lo qu' es jo no podia... [Estava tant grasi, que no cabia dintre del cércol dels meus brassos!]

—No dirias quantas vegadas hi pensat ab tú... [Qué déu haverse fet en Riera!.. me deya a cada punt... i Y qué tal?..] qué t' has fet tot aquest temps que no 'ns hem vist?..

—No me 'n parlis... Sembla que tot s' haja conjurat en contra mèva.

—Al ménos tens salut per vendre.

—Salut, eh?.. Donchs mira, aquí està precisament la mèva desgracia.

—[Es possible!..]

—Si: tinch salut, soch robust, tinch un temperament d' Hèrcules; pero ja sà una pila d' anys que maleixxo la mèva salut, la mèva robustesa y l' meu temperament... [Ah!] Sembla impossible que tú també sigas d' aquells que creuen que un temperament robust es la felicitat!

—Si no la felicitat completa, un element de felicitat quan menys.

—Un element de desgracia, Emilio... [Oh!] No sè lo que donaria jo per ser magre, prim, débil... per no tenir més que la pell y 'ls ossos... per semblar-me al meu cusi Rafel Riera... [Te 'n recordas del meu cusi?..] aquell que semblava tisich, qu' estava groch, que semblava que havia d' empassar-se...

—[Pobre xicot!.. Era al colègi ab nosaltres... Escolta gá quina edat vá morir?..]

—[Morir!..] Te 'n burlas?.. En Rafel no ha mort... Es d' aquells que piclan y envelleixen... y lo més bo-

nich es que 'l ser débil y l' estar malaltis ha sigut la seva felicitat... mentres que jo...

—No t' entench.

—Vaig a explicarme.

Y aquí en Francisquet vá pendre alé y comensá a referir de la següent manera 'ls inconvenients de gastar massa salut.

* * *

Al sortir del colègi, acabada ja la segona ensenyansa, anarem al Institut per pendre 'l titul de batxiller. Tots dos varem examinarnos lo mateix dia. Jo vaig presentarme primer.

Quan los catedràtics me ván veure tant gras y tant campant semblava que havian de menjarse 'm. Y ván aturullarme a copia de preguntes y més preguntes. Inútil ditz que 'm preguntavan lo més difícil de les assignatures. Jo responia uns cops, y altres me troba-tancat.

Un dels catedràtics vá dir a l' orella de un seu company; pero no ab véu tant baixa que no pogués sentirlo:

—Tant gras, tant plé de salut y tant burro... Que treballi, qu' estudihi... y aixis potser s' enmagrirá una mica.

—Y patapum! Me clavan una carabassa com un tempele.

Darrera mèu vá examinarse en Rafel. Estava més groch que de costum, tremolava, tenia la vista entelada, y semblava que un alé d' aire havia d' emportar-se 'n com una fulla seca.

Los catedràtics ván comtemplarlo ab aire de compàsio.

—Pobre jove... Es tisich digué aquell mateix que volia que jo m' enmagris de totes maneras.

—Vaja, ànimo, senyore... digué un altre catedràtic: ja sabém que un exàmen massa llarg lo fatigaria... No l' hi farém més que una ó dues preguntes. Vamos a veure: ¿No vá ser Colom qui vá descobrir l' Amèrica?

—Si senyor, vá respondre 'l meu cusi ab véu débil.

—Perfectament.

Y ab tres ó quatre preguntes per l' istil, a las quals no tingué de respondre més que «si, senyor» ó «no, senyor» s' acabà l' exàmen y l' aprobaron.

Y jo, vinga estudiar mij any, suant com un negre, y sense poderme enmagrir, de cap manera.

* *

Algun temps després hi havia una plassa vacant en una societat de crèdit: una plassa de oficial dotada ab dotze mil rals l' any. S' havian presentat sollicituts y 'ls pretendents deviam compareixen un dia a una hora dada. Eram déu ó dotze; entre ells hi havia 'l meu cusi, magre com sempre.

Nos trobam a l' antesala esperant que 'ns fessin entrar al despai del director-gerent que desitjava conèixer 'ns. Lo porter, al veure al meu cusi, vá dirli:

—En l' estat en que 's troba, no vull ferlo esperar... vingui ab mi.

Y 'l féu passar al despai, primer que tothom.

Es a dir, no primer que tothom, perque 'ls altres ni ménos entrarem.

Lo director-gerent al veure al mèu cusi tant magre, tant débil, tant malaltis, se compadeix d' ell, y sense més ni més l' hi otorga la plassa vacant.

—Es possible?..

—Encare no hi he acabat. Vés escoltant.

* *

Un dia venint tots dos de Zaragoza, anavam en un departament de primera.

Comensava a fer calor; pero com qu' en Rafel es tant débil que un alé d' aire 'l costipa, volia que un passatger qu' estava a la portella del carruatje alsés lo cristall. Lo passatger vá negars' hi y en Rafel vá dir 'hi quatre de frescas, y com que aquell—un militar retirat—era de geni, vá desafiarlo.

Al vespre, al ser a Barcelona, vá divulgarse 'l cas entre 'ls nostres amics.

—Vaja 'm deya l' un, que no tens conciencia, si permets que 'l tèu cusi 's batí en lo seu estat delicat de salut.

—¿Qué no véus que ab un buf lo farán rodar per terra?

—Tú en cambi ets un home de punyo... ets l' atleta de la família... tú t' has de batre per ell, no hi ha remey.

—L' endemà anavam a Besós y 'l militar retirat me clavava un cop de sabre al front... a la salut de 'n Rafel.

—Noy, vaig dirli: això si qu' es massa.

—Vés escoltant, qu' encare bi ha més.

* *

Un dia, al teatre estavam plegats com de costum, y veíem a una xicota jove, elegant, hermosa com un àngel. Jo me 'n enamoro y en Rafel, no ho estranyis, era una nena digna d' enamorar a un rey.

Naturalment, entre ell y jo no podia haberhi renyinas y varem convenir que tots dos faríam la demanda a la família, y que 'l que quedés desetxat, havia de resignar-se.

Dit y fet. Un dia 'l pare de la Filomena 'm crida y 'm diu:

—D. Francisco, hi explorat lo cor de la mèva filla: vosté ja sab lo que son las noyas a divuit anys... es una mica romàntica... y francament, no he pogut lograr que s' interessés per vosté, a pesar de que aquest era 'l mèu desitj... L' hi he fet algunes observacions... tot inútil... No pot resignar-se a tenir per marit a un home gras y que gasta bons colors... Més s' estima al seu cusi. Pero no veus qu' es mitjà tisich: aixis l' hi he observat, y m' ha respost:—Per això mateix, jo 'l cuidaré... jo seré la seva germana de la Caritat... jo hi a les mèvases mans se tornarà un pom de flors. Y no l' he

poguda treure d' aquí. Jo no puch contrariar la voluntat de ma filla: per lo tant resignis pensant que sacrificantse vosté, fà la felicitat de un individuo de la sèva familiia.

Després d' això vaig quedarme ab un pam de nás.

En Rafel en cambi s' ha quedat ab la Filomena y ab doscents mil duros de dot.

Té palco al Liceo, y carruatje: al istiu freqüenta 'ls principals establiments de banys: al hivern vá á Niza, y no l' hi falta res.

Davant d' aquella sèrie de desventuras vaig compadeixé 'm del pobre Emilio, víctima de la sèva salut. Buscava una paraula de consol y no la trobava.

Al últim se 'm ocorregué dirli:

—Bè, vaja: de totes maneras, per felis que siga en Rafel, es impossible que allargui: tú anirás al seu enterró, perque ell es debil y tú robust: tú viurás molts anys, enveillirás... y, amigo, això sol ja val la pena de sacrificarse.

—Calla... calla... No diguis tonterias. Precisament ahir vaig trobá al metje y vá dirmes:

—Cuidado mestre: miréu que estéu masssa fogós... ¿Veyéu en Rafel? Ab lo seu aire malaltis es capas d' allargar fins á cent anys... mentres que vos, carregat de sanchs com estéu, á la hora mènos pensada vos agafá una feridura de plé á plé... y ladios Madrid!

Aqui tens les ventages d' estar gras y de tenir salut per vendre... ¡Quan hi pensol!.. ¡Bahl! ¡bah!.. Deixame 'n anar, perque m' enrabio y tinch por de ferirme avan's d' hora.

Adiós y procura no engreixarte.

L' Emilio estava roig, morat... las venas del front se l' hi inflavan y se 'n anà esbufegant.

Naturalment, vá inspirarme compassió.

A. DEL F.

DEL NATURAL.

Se presenta á la nostra redacció un jove de cara expressiva, mirada plena d' animació, un biguet sota 'l nas, vestint brusa blava y gorra y dubent las mans, la cara y 'l vestit plè d' aquella polsina negra qu' es la cédula personal dels manyans y en general de tots los que treballan lo ferro.

Manifesta desitjos de parlar me, y jo l' hi dich:

—Prengui assiento, si es servit y diga.

Una petita paua y comensa:

—Soch treballador de la fàbrica de màquines de cusi del Sr. Escuder. He vingut al mitj dia y vosté no hi era, y are que surto del treball torno, perque 'ls del taller tindriam ganas de veure en lo diari alguns fets relativs á un cert personatge que avuy per avuy es dels que cridan mès l' atenció de Barcelona.

En aquell precis moment passava pèl peu dels balcons de la redacció un piquet de civils.

Se sentia lo pàs acompañat del piquet, lo xocar dels cascos de la caballeria sobre l' empedrat y una mica lluny un rumor confòs que anava acostantse, molt semblant al que se sent en los teatros quan se representa un' obra dolenta per actors mès dolents que l' obra.

—Miris 'l, vá dirmes 'l fadri de ca 'l Escuder: es aquell que vá ab livita negra y barret de copa. ¿Veu? Una livita y un barret que de segur l' hi haurán deixat, ó que tal vegada haurá anat á logarlos per poderse presentar com cal, per las casas dels contribuyents. ¿No vèu quina importancia 's dona?... ¡Ay senyor, si vosté l' hagués vist com jo!...

—Es á dir que vosté 'l coneix.

—Jo y tots los del taller... cóm que ha treballat allá... Es á dir, treballar no; feya com aquell què treballava... y 'l Senyor Escuder que com vosté sab es un home que no pot veure patir á ningú l' hi donava un tant cada setmana, lo necessari per no deixarlo morir de fam.

—Expliquis, home expliquis, que la vida dels homes públics es necessari coneixerla. D' altra manera 's moren y si no hi ha qui s' haja cuidat d' escriurela, se 'ls enterra y se 'ls olvida.

—Donchs, com l' hi deya, aquest fulano ha treballat ab nosaltres; pero antes permétim que l' hi donga alguns antecedents.

Se diu que 'l seu avi ó un dels seus antepassats sigué butxi; pero d' això no 'n fassa mérit, perque no hem pogut averigarho. Lo que si sabém es que 'l seu pare es recaudador de contribucions de alguns pobles de fora, lo qual, com vosté comprendrà, es un dels oficis mès lluïts.

Respecte d' ell no se sab com vá passar l' infància; pero al fundarse la Casa de Lactancia ell vá entrarhi.

—De criatura, à mamar?

—A mamar si; pero no en calitat de criatura. Se mamava uns vuit o deu rals diaris en calitat de dependent, y tenia l' encàrrec de promoure la suscripció pública en favor d' aquell benefic peace assilo. Pero passa-

van dias y setmanas enteras y no feya un sol suscriptor. Tal vegada 'ls barcelonins ja l' hi sentian l' olor de lo que havia de ser després, y l' hi tancavan la porta, sense donarli un quarto. De segur que si are poguessen fer lo mateix també ho farian.

—Molt facil.

—Donchs vel' hi aqui que veient la Junta que era una boca mès, que consumia sense produhir, sembla que vá determinar donarli las dimissorias, y s' hauria quedat al carrer sense ofici, ni benefici, si 'l Sr. Escuder no se 'n hagués compadescut y no l' hagués coloçat á casa seva, ab l' idea de ferli guanyar las caixaladas.

Llavors vá ser quan lo varem coneixe. ¡Pobre infelis! Era al pich del hivern y aquí hont me 'l vèu are ab lilita de panyo y barret de copa, ¿sab que duya llavors? Americana de fil y un sombrerot de palla. No duya mai un quarto á la butxaca, ni per fumar; y quan tenia ganas d' encendre 'n un, clavava una gorra á la petaca de un aprenent ó altre.

Encare que are duga tarot, llavors vivia de gorras.

—Y vá estarhi molt temps en lo taller?

—Alguns mesos.

—¿Y qué feya?

—Era ajudant de un aprenent.

—Gran empleo.

—¡No me 'n parlil! Ell traginava y colocava pessas de ferro y l' aprenent las llimava. May vá servir per res mès, y això encare no ho feya sempre massa bê.

—Oh! es que aquell no devia ser lo seu ofici. Ell no vá neix per manyá sinó per l' ofici que are tè... Mirí quin brillo que gasta.

—¡Y tall! Sinó que are s' exposa á que l' hi succeeixen dos coses.

—¿Quinas?

—Primera: que 'ls guardia-civils que l' accompanyan, lo dia mènos pensat l' agafin, perque, segons diuhens, té vintidos anys y encare no ha passat la quinta.

—¿Y després?

—Si 's presenta á una certa casa de comida de la Barceloneta, ab l' idea d' endurse 'n los trastos, es fàcil que l' amo aprofili l' ocasió de parlarli de dos dinars que ván quedarse en l' ayre y una ampolla que vá trencar. Tal vegada are que 'l deuhen pagar bê podrà fer las paus.

—Si que, amigo, seria bén xocant que l' hi sortissen dos trecls per la culata... Pero escolti, ja está bén segur que aquest es aquell?

—Seguríssim.

—A veure, ¿com se diu?

—¡Oh! Nosaltres no l' anomenavam may pèl seu apellido.

—¿Y donchs com l' hi deyas?

Lo mèu interlocutor ab molta formalitat:

—Lo coneixiam tots ab lo nom de Caga sopas.

Al arribar aquí vá escaparme l' riure, y després de prometre al fadri de ca 'l Escuder que consignaria tots aquests fets en lo periódich, no 'm calia ja sinó transcriure fielment la conversa, com ho faig en lo present article rigorosament històrich.

P. DEL O.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Aconteixements de la setmana: benefici de la Marini ab l' última obra de Sardou, *Odette*. A la gran actris l' hi sobra sentiment y l' hi faltan nervis, per donar lo caracter degut á la protagonista de una producció, que salvant las principals escenes dels dos actes darrers, casi no entra en los dominis del art dramàtic. Ahont s' ha de veure á la Marini es en lo Signor Alfonso ó signa L' ostessa del León d' oro y en Sor Teresa. En aquestas obras en las quals lo sentiment se desborda, no té rival la gran actris italiana.

.. A Novedats han continuat representantse algunes comedies del repertori modern: *ENSEÑAR AL QUE NO SABE*, qu' es bastant fluixa: *La posada de Lucas*, lo pitjor que ha escrit en Blasco; *Contra viento y marea* y *Los Guantes del cochero*; aquestes dues ja son mès enraonades; pero tampoc matan. Ab aquestas produccions que 'ns venen de Madrid, molt ben escritas, plenes de bons versos, això sí, no pot negarse, hauria de ferse una prova: traduirlas al francés ó al italià y donarlas en los teatros extrangers, á veure que 'n quedaria. ¿Quan se convencerán los autors espanyols que 'l teatro, com tot lo demés ha progressat, y que avuy ja no exigeix solament un gènero literari, sinó una reproducció plàstica de la vida? Per lo demés en Mario, la Tubau y en Romea estan sempre bê. Are 'ls demés actors fan lo que poden.

.. Cap novedat al *Espanyol*: allá las sarsuetas de sempre y 'l públic sense cansarse de sentirlas, ab lo qual la companyia s' estolvia 'l cansanci d' estudiarne de novas.

.. Al *Tivoli* s' ha estrenat una pessa titolada *Desitar lo que no 's vol*, que vá semblarnos obra de un principiant. Té alguns fragments escrits ab facilitat y demostra instinct dramàtic.

Del *Barretinaire* de 'n Feliu y Codina no 'ls ne dirà

res fins al pròxim número. L' hora en que l' *Esquella* entra en màquina no permet aquests adelants.

.. Al Teatro lirich se donarà demà una gran funció organisa per algunas famílies poderoses de Barcelona, al objecte de socorre las dels pobres que ván pendre mal en la explosió de la caldera del carrer de Amalia.

Un aplauso á tots los que davant dels altars de la caritat, olvidan las diferencies de classe.

N. N. N.

LO BACCARAT Á BIARRITZ.

Bell lo cel, hermos lo sol,
bona mar, verda campanya,
¡Oh! y qu' es bonich Biarritz
lo dia que un al joch guanya.
Cel núvol, gran cerrazon,
mala mar, lo camp jens vert.
¡Ay! y qu' es lleig Biarritz
lo dia que un al joch pert.

PEP XARRANCA.

À UNA DONA.

SONET.

Vingueres á la vida per ma pe...
pera darme torment, nasqueres do....
y per dar mès fatich á ma perso....

t' adoro y tú t'ho tiras á la esque....
Ton rostre encisador de goig m' umple....
y ta boca de grana tant remo....

contemplantla quedí per llarga esto....
admirantne sa hetxura, hermosa ne....

A mon cor mit vegadas inhuma....
ab desdennys l' hi has clavat traïdora espí....

desfente ma esperansa tant cerca
Ja no crech res del mon hermosa ni

pug tot n' es ilusió, ditxa munda....

y..... dónali expresions á la padri....

RAMON CALVETE.

ESQUELLOTS.

Los embarchs duran encare.

Are son dues collas que treballan simultàneament.
Vaja, al últim los de la Administració econòmica 's decideixen á portar la contabilitat per partida doble, sobre las costellas del contribuent.

Passan escenes molt curiosas ab això dels embarchs:

A la Plaça Real, lampisteria de Negre 'ls donan manxes, per si volen encendre 'l foix y escalfar-se una mica. Ademès los donan payelles, perque quan vulgan pugan agafarlas pèl manèch.

A ca 'n Llibre un òs de fusta

A las argenteries de Cabot, Macià y Masriera, joyas que d' aquí á uns quants anys ó tal vegada dintre de pochs dies, tindrán un gran valor arqueològich.

En lo despaig de pedras preciosas de 'n Miro 1200 y pico de perles, menudas com puntas d' agulla.

A ca 'n Blanxart no volen botons, retxassan micós de fusta, pitos, suspensoris y una pila d' objectes. Al últim se contentan ab estisoras y ganivets.

Y aixís successivament.

—Y tot això anirà á la subasta?

—No senyor, jo tinch por que ahont anirà tot això es al cementiri.

—Ay, ay, ay per què?

—Qué no vèu que tothom se tréu los morts de casa?

Això si, no 's fà un embarch que no 's formulí al al menos cinch ó sis protestas.

Qui está mès desconsolat en mitj de tot això es lo bisbe D. Joseph Maria.

—Ay senyor, diuhens que deya dies endarrera: es

tém perduts; tot Barcelona se 'ns torna protestant.

—Oh! no 's desconsoli l' hi observaba un familiar.

—Perquè?

—Perque 'ls notaris, al mateix temps que protestan, donan fè.

Fins á nosaltres la setmana passada varen embarcar gornos la lámina.

Ademès á alguns periódichs los han embargat l' edició, com per exemple á la *Gaceta de Catalunya*, denunciada dos cops; y al *Diluvi* dos cops també.

Aixís m' agrada los fiscals d' imprenta.

Jugan á carambola y á repetir.

Jo 'm figurava que la lley d' imprenta havia cayut en desús.

Pero à la quènta 'ls encarregats d' aplicarla són lo mateix que 'ls contribuyents.
Se treuen los morts de casa.

No estranyin pas qu' en * materias d' embarchs no 'ls diga més que quatre tonterias.
Ho faig per dos rahons:
Primera: porque 'ls industrials ja saben lo que 's fan y no tenen necessitat de consells.
Y segona: porque las autoritats vigilan y 'l fiscal de imprenta jo crech que llegeix los periódichs po-santse ulleras ab vidres de multiplicar.
Per lo tant, deixémnos de dibuixos.

No obstant si tinguessem la desgracia de que 'ns denunciesssen molt seria que no 'n sortissem.

May dirian que faríam?
Encomenariam la nostra defensa al distingit advocat de aquest ilustre colegi D. Francisco de P. Rius y Taulet, donantli ocasió per fer un discurs per l' istil dels que vá fer en lo Congrés quan la célebre qüestió del gas, y ab lo qual vá fervere tant popular.

D' aquesta manera tal vegada tornaria à serho.

Un rey al Saladero:
Aquest rey es lo célebre marqués de Rays, monarca de Nova Bretanya.

Pobre Rays!
Ell podrá dir:—A lo millor de la mèva carrera vaig fer salat. Tal vegada per això ván portarme al Saladero.

Un periódich de Paris al fer una resenya humorística del banquete del Hotel de ville, parlant del arcalde de Madrid, l' hi diu *El corregidor Caramba*.

S' hi arriba à anar l' arcalde de Barcelona qui sab quin motiu l' hi hauria tret!...
Potser l' hi hauria dit D. Patillas.

A la Vanguardia se n' hi ha anat casi tota la re-dacció per no estar conforme ab lo criteri del periódich.

De manera que la vanguardia del exèrcit qu' em-barga, ja no es siquiera una guerrilla.

No ha quedat més que un trompet y un soldat curt de talla.

Diumenge passat á la catedral ván consagrar un bisbe.

Ignoro si 'l bisbe nou ha sigut alguna vegada cabe-cilla; pero lo que si 'ls dich, que si are ó d' aquí en avan se 'n fa, tindrà més condicions que may.

Are al ménos podrá dir qu' es un cabecilla molt consagrat.

Se tracta de tribunals y no critico: consigno fets.
Vostés son advocats com lo senyor Riba y Lledo, per exemple; l' amo de una casa ahont s' està trabant embarr reclama 'ls seus serveys, hi van, y al arribar á la porta á un comissari de policia l' hi dona la gana de agafarlos y durlos á la presó.

Després de tres ó quatre días de detenció, al últim los posan en llibertat mediant una fiansa de 2,000 pes-setas.

Son fabricants, y ab l' idea de guanyar diners, donan foix á la caldera y són anar la màquina á tres vegades més de forsa del màxim que pot aguantar. Un dia la caldera 's reventa y ocasiona un sens fi de desgracias: se parla de vint morts y molts ferits.

No importa: no 'ls duheu á la presó porque estan malalts.

Y ab una fiansa de 5,000 pessetas, al carrer.

Aixó no ho dich ab l' idea de criticar al Jutjat. Que Déu me 'n guard.

Ho dich no més per demostrar qu' en aquest mon, antes que ser advocat y defensar als qu' embargan, convé ser fabricant y reventar calderas.

Hi ha trescents duros de diferencia; es veritat; pero així y tot surt més à compte.

QUÉNTOS.

En un regoneixement de quintos, un d' ells al pre-guntarli si havia de fer alguna reclamació, digué:

—Si senyor.
—¿Qué té que reclamar?
—Que no hi soch tot.
—¿Qué l' hi falta?
—Valor per empunyar lo xopo.

Als postres de un dinar.
Comensan á contarse quēntos: després dels més igno-cents, venen los aixerits, y dels aixerits losverts.

Una senyoreta de quinze anys està present.

—Jo 'n contaria un de molt cayo, diu un comensal; pero, francament, no puch: hi ha roba extesa.

La senyoreta respon:

—Ay, ay: per mi no se 'n estiga... que lo qu' es jo, acucaré 'ls ulls.

Una nyinyera ensenyant un cunillier á unas criatures:

—Mira Pepet, mira: aquí tens tota una família de co-nills. Aquell més gros es lo pare; l' altre la mare, y aquells petits son los fills.

En Pepet:

—Escolta y la nyinyera ahont es?

Conversa sobre política entre dos cegos:

—No véus? Jo no puch participar de la tèva opinió.

—Vaja, home: obra la vista, que no hi ha pás més que una manera de veure las cosas.

Una copla de músichs que ván á peu de poble en poble arriban á un llogaret de montanya y demandan permís al arcalde per donar un concert.

—Un concert?... exclama l' autoritat que per més senyals porta esclops. Això serà perdre 'l temps miserableness.

—Pero, donguins lo permis.

—No, ca: la setmana passada varem tenir aquí á un dentista que duya trompeta y timbal y 'l poble está cansat de música.

Densá que la familia Codina es á la torre, lo nen no pensa més que ab los animals.

Ne té una verdadera col·lecció; gossos, gats, peixos, auccells, gallinas y ànechs.

La sèva mamá està á punt de desocupar y l' hi pregunta un dia:

—Escolta Panxito ¿qué t' estimas més tenir? Un ger-manet ó una germaneta?

En Panxito, després de reflexionar una estona:

—Sab que m' agradaría?

—¿Qué?

—Un conillet.

Un fulano està cremat ab un amich seu, perque ha anat per Barcelona bescantantlo.

—Com hi ha mon, diu, lo dia que 'l trobo, l' hi vento una plantofada.

—Ja te 'n guardarás com d' escaldarte, l' hi respon un company qu' està escoltantlo.

—Si ¿perquè?

—¿Qué no véus que l' Albert es un bastaix? T' agafa pèl bras, y 't tira per la finestra.

—Cá.

—Gos.

—No 'm tirarà per la finestra.

—Si l' hi donas, com dius, una bofetada...

—L' hi donaré á peu plà.

Conversa cullida al vol.

—Sabs en Roure?

—¿Qué?

—Ahir feya posturas ab un revólver carregat: l' hi vā escapar un tiro, clavàntseli la bala al bras, de tal manera que han tigut de amputarli.

—Escolta y la má també?

Un que viu á la torre té uns veïns que quan ell es fora se n' hi ván á l' hort y l' hi expolsan tots los ci-rerers.

Un dia 'l propietari 'ls sorprend en flagrant delicte de pillatje.

—Això es indecent, exclama. Al ménos no esqueixessi las brancas. Vaja, fém un tracte? Jo us regalaré un cistell de cireras dia per altre; pero deixeu 'ls ci-rerers tranquil·s.

—De cap manera... ¿Un cistell dia per altre? Hi per-deríam.

Un cómich, célebre per las sèvas bonas sortidas, es-tant un dia en escena, observà que 'l teatro estava casi vuit.

Això es que en lo moment en que la dama figurava parlarli á cau d' orella, conforme ho exigia 'l paper, l' hi digué l' actor ab la major naturalitat:

—Hable Vd. alto: estamos solos.

L' escena á Russia.

Una cuynera russa que havia donat una bofetada á la sèva mestressa, es condemnada, á pagar tres rublos (ménos de tres duros) de indemnisió.

La llei així ho prescriu: en aquella terra una bofetada costa tres rublos.

Pero la senyora no se 'n fa càrrec y furiosa s' alsa y donant una bofetada al jutje, exclama dirigintse á la ciudada.

—Los tres rublos que havia de donarme á mi, 'ls endosso al Sr. Jutje: 'ls hi dona y en paus.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Hu-dos-tres, amich Pasqual que quatre-tres al amor que sento per la Leonor se posin, y són molt mal.

—No véus lo seu rich dentat lo seu bell pit de total, y sos llabis de coral que 'm tenen enamorat?

PAU SALA.

II.

Es la prima musical, y sense dos molt segura no 's podria ni total, ni fer lo metje cap cura.

NET NEBOT DE M. DE REUS.

ENDAVINALLA.

Ab mí la gent més dolenta gosa de tranquil·tat: soch lo nom de una persona y també 'l de una ciutat.

BOHÈMICA.

LOGOGRIFO NUMERICH.

- 1 2 3 4 5 6.—Nom d' home.
1 5 4 5 3.—Los pintors ne gastan.
1 2 3 2.—Tots ne tenim.
3 5 6.—Ne duhen los soldats.
2 6.—Una carta.
6.—Una consonant.

UN EMBARGADOR.

TRENCA-CAPS.

A la Francia.

Ab aquestas lletres compondre 'l nom de una òpera molt célebre.

RAMON ROMANISQUIS.

TERS DE SÍLABAS.

..

..

Primera ratlla vertical y horitzontal: prenda pèls pèus.
Segona: alegría dels valents.—Tercera: Poble de Ca-talunya.

PANXA CONTENTA.

CONVERSA.

- A la Plaça Real y han corredissas
—Tres dies ja crech que fá.
—¿Perqué?
—Perque embargan á un....
—¿Qué?
—Ja ho hem dit.

JOSEP Y ANGEL.

GEROGLÍFICH.

X

L

N mar T

I

la

PI 648 I KI
del
PI

LLARCH Y PRIM.

SOPUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—Ca-ta-ri-na.
2. Id. 2.—Lo-la.
3. MUDANSA.—Coca-Poca-Soca-Roca.
4. LOGOGRIFO NUMERICH.—Pintura.
5. TRENCA-CLOSCAS.—Roda.
6. ROMBO.

C	A	R				
C	A	L	A	S		
C	A	L	A	M	A	R
R	A	M	A	L		
S	A	L				
R						
7. CÁLCUL NUMERICH.—231+765+4=1000.
8. GEROGLÍFICH.—Entre ases s' hi arreplegan cossas.

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

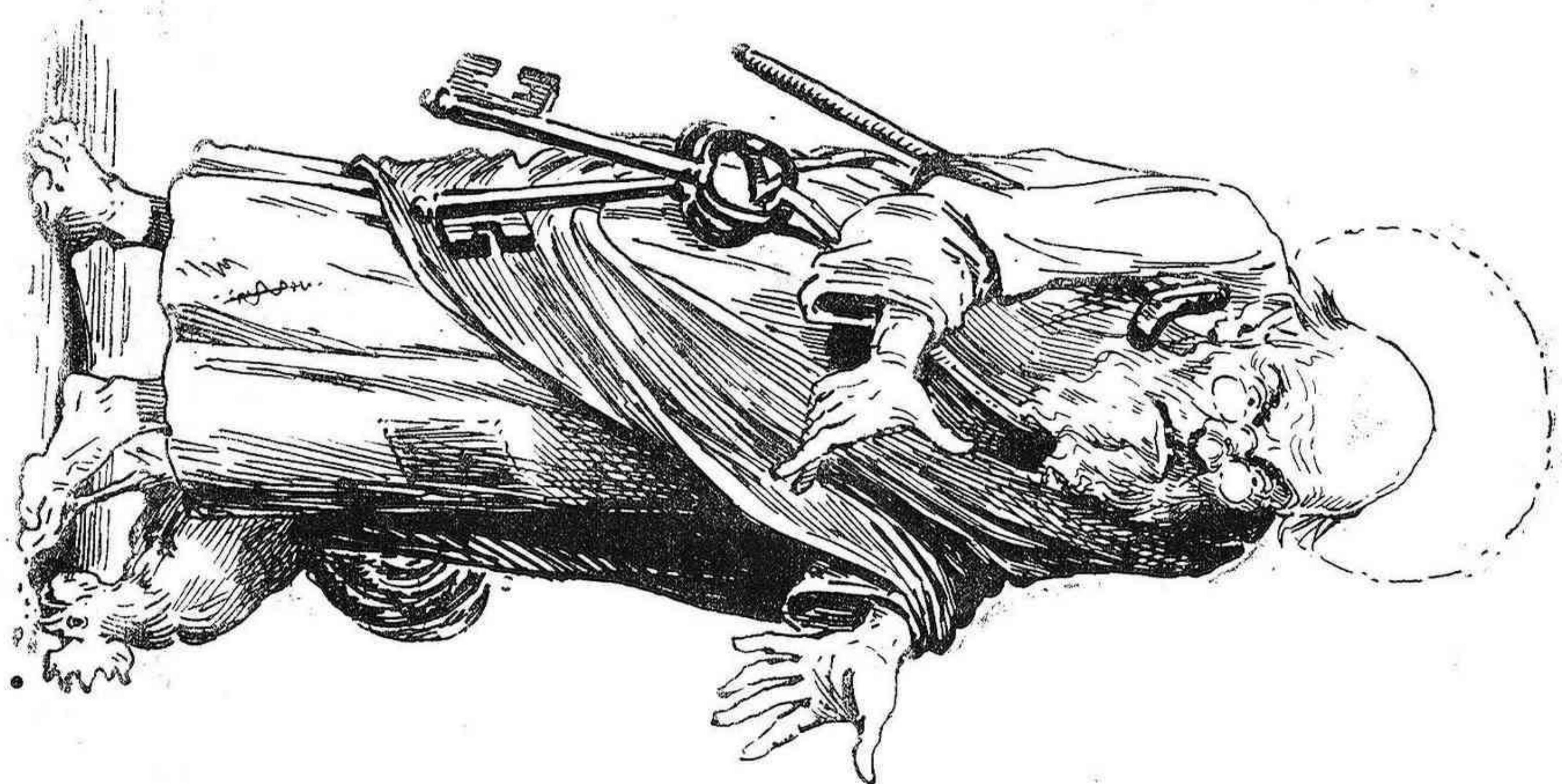
COSAS DEL DIA.

SUSCRIPCIO
S. PERE

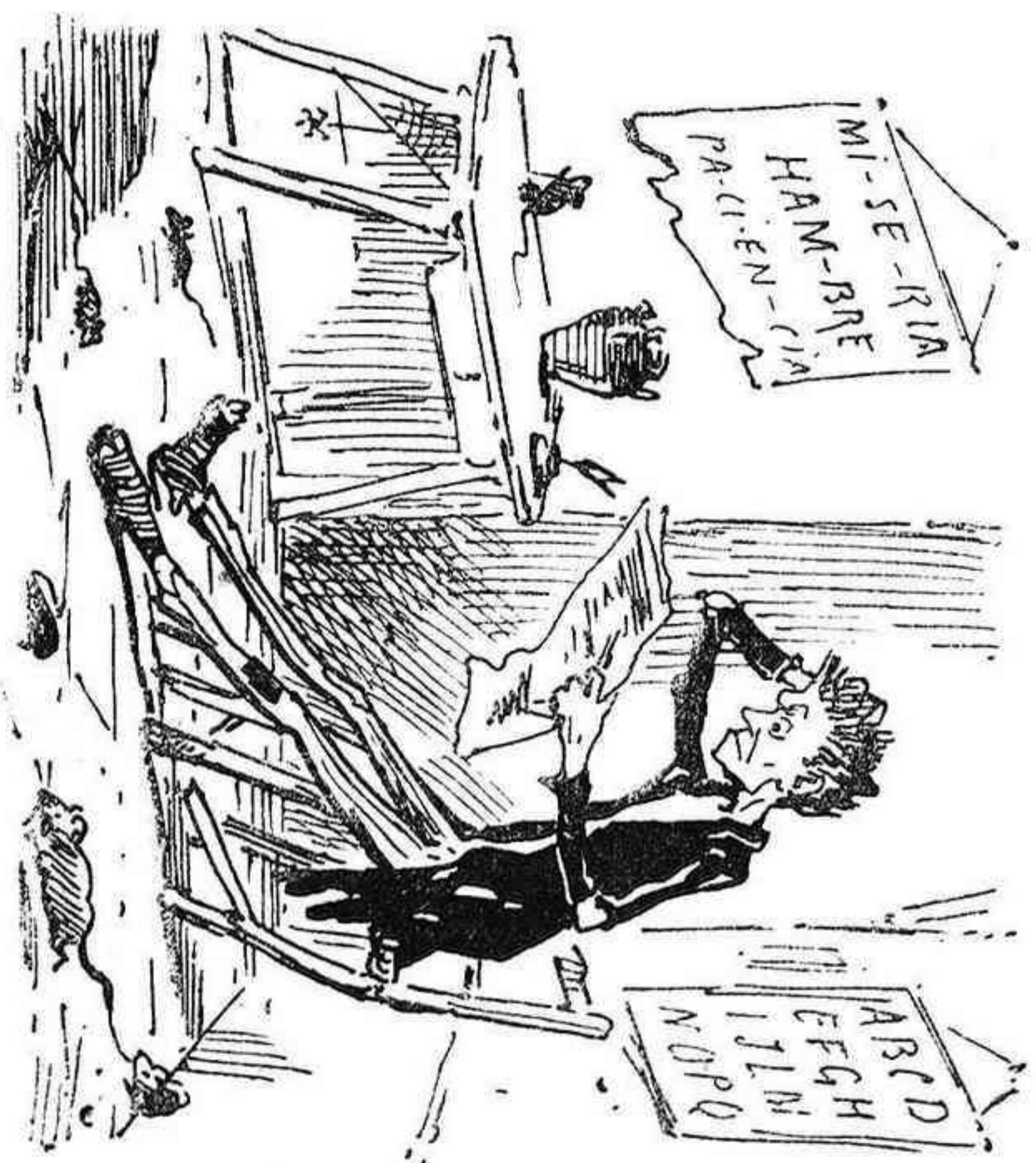
50,000 pta

El dinero de San Pedro.

—Tant mateix es ben cremador. Tothom se creu que soch tant rich y aquí dalt no arriba un quart.

—¡50.000 pesetas per Sant Pere, que al cel l'hi fan la vida! ¡Ab 50.000 pesetas quant temps podria menjar jo!

Lo que no 's comprehen es que haventhi tants diners per Sant Pere à Andalusia 's morin de gana.

—Escolteu Pere. ¿Ahont teniu y que 'n feu de tants diners.

—Tant mateix es ben cremador. Tothom se creu que soch tant rich y aquí dalt no arriba un quart.